

— Защо тая вода да извира тъй ниско? Тя е избрала много злѣ мѣстото си. Този долъ е несгоденъ и пжтеката е лъзгава. Да дигнемъ водата високо и да я заведемъ на по-добро мѣсто.

И върна се въ министерството си и написа дълбоко-мждъръ докладъ отъ четирийсетъ листа, съ който прѣдлагаше да се поправа грѣшката на природата, която очевидно не е имала инженерски дипломъ, и да се махне извора изъ долчето, така просташки и неестетически подграденъ.

Уважаемиятъ финансовъ министръ, винаги грижливъ за естетиката на нѣщата, а особено, за хълбоцитѣ на горнебанянки, одобри прѣдложението и натовари учения човекъ да земе извора изъ долътъ и го прѣнесе срѣдъ селото.

* *
* *

Отъ тогава се почнахъ страданията на бѣдния изворъ, наруши се идилгията на самотията му, прокуди се поезията му.

Спустихъ се роякъ копачи и зидари, въоружени съ сѣчива, и очилати инженери, натѣпкани съ архитектурски знания, послѣдвани отъ цѣлъ арсеналъ хидравлически уреди и инструменти.

И зафана се копанъ, рушене, градене! Възари се глъчъ и движение въ мирното до тогава долче, приятенъ затулъ на задиркитѣ и любовнитѣ срѣщи на младитѣ... Исполни се бѣдното долче съ трескавъ шумъ, заехтя отъ удари на сѣчива, отъ прѣфинени попрѣжни и научни термини.

И заградихъ отъ вси страни водата съ дебелъ зидъ. Плѣнената вода клочеше, пѣшкеше жаловито, въ своятъ камененъ затворъ, като вдовицата на майсторъ Манолъ.